

LIBRIS

We know
books

Seria DEMON

Omul Pictat
Sulița Deșertului
Războiul la lumina zilei
Tronul de Cranii
Miezul

PETER V.
BRETT

TRONUL
-DE CRANII-

A PATRA PARTE
DIN SERIA
DEMON

Ediția a II-a
Traducere din limba engleză de
IULIA DROMERESCHI

ARMADA

Cafea! Tu ești cu adevărat prietena mea!

Dar, peste toate, îi mulțumesc lui Lauren Greene, care a fost acolo în fiecare moment, oferind alinare și sfaturi neprețuite, atât personale, cât și profesionale. Mai mult, îți mulțumesc fiindcă ai arătat, prin forța exemplului, cum să fii extraordinar și să ai succes în viață!

CUPRINS

Prolog – Fără învingător	7
1. Vânătoarea.....	21
2. Vid	33
3. Ashia.....	55
4. Sânge de Sharum	66
5. Kajivah	96
6. Un bărbat nu înseamnă nimic	121
7. Mai mult noroc decât minte.....	136
8. Adevăratul războinic.....	164
9. Soarele Anoch.....	177
10. Răscoala <i>Chin</i>	204
11. Orașul Docurilor	228
12. Umplerea Văiugii.....	256
13. Carne scârboasă.....	301
14. Prizonierul.....	313
15. Copiii glifați	315
16. Urmașul demonului	336
17. Sunet Aurit	359
18. O șoaptă în noapte	378
19. Ceai și politică.....	405
20. Rivalitate frățească.....	441
21. Culegătoarea de Buruieni.....	458
22. Balul Burlacilor.....	482
23. Inchiziție.....	506
24. Briar.....	543

25. Iscoada	559
26. Prima lovitură	577
27. Dama în întuneric	593
28. Shar'Dama	616
29. Dama Gorja	624
30. Garda prințesei	638
31. Șuierătorul	663
32. Noaptea Hora	670
33. O voce în beznă	695
Dicționar krasian	701
Mulțumiri	713

PETER V. BRETT

OMUL PICTAT

Noapte de noapte, creaturi ivite din adâncurile pământului distrug tot ce le iese în cale. Secole de-a rândul, demonii au terorizat lumea, silindu-i pe oameni să se retragă în adăposturi ascunse în spatele unor simboluri magice, a căror putere se pierde în negura timpului.

Anii au trecut, așezările oamenilor sunt din ce în ce mai puține și mai îndepărtate unele de altele, iar demonii își continuă atacurile.

Acum, aproape lipsiți de speranță, trei tineri supraviețuitori ai unor atacuri sângeroase pășesc dincolo de siguranța adăposturilor, riscându-și viețile, într-o încercare disperată de a regăsi secretele trecutului.

Împreună, ei vor înfrunta noaptea.

„Amestecul original de acțiune și suspans al lui Brett, mixat cu un sistem magic unic, a rămas, pe bună dreptate, de cincisprezece ani, favoritul fanilor.“

Robin Hobb

PROLOG

FĂRĂ ÎNVINGĂTOR

333 D.Î. (După Întoarcere), TOAMNA

Nu!
Inevera țâșni, dar îmbrățișă numai aerul, când Par'chin se aruncă, împreună cu soțul ei, de pe stâncă.

Luară cu ei toată speranța rasei umane.

De cealaltă parte a cercului de luptă, Leesha Paper scoase un țipăt asemănător. Legile rituale stricte ale Domin Sharum fură uitate, iar martorii din ambele tabere se grăbiră spre abis, adunându-se laolaltă să privească în bezna care-i înghițise pe oponenți.

În lumina lui Everam, Inevera vedea la fel de clar pe întuneric ca ziua în amiaza mare. Contururile lumii erau definite de strălucirea magiei. Dar magia era atrasă de viață, iar acolo, jos, nu era mare lucru. Doar piatră și pământ. Cei doi bărbați, care străluciseră ca soarele cu doar o clipă în urmă, dispăruseră în bezna anostă a magiei înconjurătoare.

Inevera își răsuci cercele, cu fragmentul de *hora* din interior conectat la perechea lui, aflată în urechea soțului ei, însă nu auzi nimic. Poate că era prea departe sau se stricase în cădere.

Sau poate că nu era nimic de auzit. Își stăvili tremuratul, când o briză rece, de munte, suflă peste ea.

Îi privi pe ceilalți care se adunaseră în buza prăpastiei, citindu-le expresiile, căutând o urmă de trădare, un semn că unul dintre ei știuse ce urma să se întâmple. Citi și magia emanată de ei. Cercul protejat din monede făcute din electrum, pe care-l purta, nu o ajuta să citească spiritele la fel de bine cum o făcea soțul ei, purtând Coroana lui Kaji, însă

devenea tot mai pricepută la înțelegerea emoțiilor. Șocul era evident în tot grupul. Existau variații de la unul la altul, însă nu acesta era rezultatul la care se așteptase vreunul dintre ei.

Chiar și Abban, mincinosul arogant, cel care avea mereu ceva de ascuns, era îngrozit. El și Inevera fuseseră adversari teribili, fiecare încercând să-l piardă pe celălalt, însă el ținea la Ahmann, pe cât îi stătea în putință unui *khaffit* fără onoare, și avea de pierdut mai mult decât oricine dacă se dovedea că murise.

Ar fi trebuit să otrăvesc ceaiul lui Par'chin, se gândi Inevera, amintindu-și chipul lui deloc bănuitor din seara în care apăruse din deșert cu Sulița lui Kaji. Să-l fi înțepat cu un ac înmuiaț în venin. Să-i fi pus o aspidă între perne când ațipise înainte de alagai'sharak. Chiar și să fi pretins că m-a jignit și să-l fi ucis cu mâinile goale. Orice, numai să nu-l fi lăsat pe mâna lui Ahmann. Inima lui era prea sinceră pentru crimă și trădare, chiar și cu soarta Alei în joc.

Era. Deja folosise trecutul, deși el dispăruse de doar câteva clipe.

— Trebuie să-i găsim.

Vocea lui Jayan păru foarte îndepărtată, deși primul ei născut se afla chiar lângă ea.

— Da, încuviință Inevera, cu mintea încă învărtindu-i-se. Deși va fi greu pe întuneric.

Deja țipetele demonilor vântului răsunau de pe stânci, împreună cu urletele tunătoare ale demonilor pietrei de pe munte.

— Voi arunca zarurile ca să ne călăuzească.

— Ducă-se Miezului cine-așteaptă până atunci, spuse soția lui Par'chin, dându-i laoparte pe Rojer și pe Gared și lăsându-se pe burtă, apoi trecându-și picioarele peste marginea stâncii.

— Renna!

Leesha dădu să o prindă de încheietură, însă Renna fu mai iute și se îndepărtă rapid. Tânăra femeie strălucea de magie. Nu atât de puternic precum Par'chin, însă mai puternic decât oricine altcineva. Degetele ei de la mâini și de la picioare se înfipseră în stâncă asemenea ghearelor demonilor, fisurând piatra, ca să-și creeze susținere.

Inevera se întoarse spre Shanjat.

— După ea! Marchează-ți urma!

Spre lauda lui, Shanjat nu arată nimic din teama care-i străbătea aura când privi spre stâncă.

— Da, Damajah. Își lovi pieptul cu pumnul și își aruncă sulița și scutul pe umăr, lăsându-se pe burtă și trecând peste margine, apoi începu să coboare cu grijă.

Inevera se întrebă dacă sarcina nu îl depășea. Shanjat era la fel de puternic ca orice bărbat, însă nu ucisese niciun demon în noaptea aceea și nici nu avea puterea inumană care-i permitea Rennei am'Bales să-și croiască propria cale.

Dar *kai'Sharum* o surprinse; și poate se surprinse și pe sine, folosindu-se de multe dintre fisurile create de soția lui Par'chin pentru a coborî, la rândul lui. Curând, dispăru și el în beznă.

— Dacă vrei să-ți arunci oasele, fă-o acum, ca să putem începe căutarea, spuse Leesha Paper.

Inevera se uită la târfa din ținuturile verzi, înăbușindu-și un mârâit, care-i amenința expresia calmă. Firește că voia s-o vadă pe Inevera aruncând zarurile. Fără îndoială că era disperată să afle cuvintele profeției. De parcă nu furase deja destul de la Inevera.

Nimeni nu știa, însă zarurile îi spuseseră că Leesha purta copilul lui Ahmann în pântec, amenințând tot ce construise. Inevera se luptă cu dorința de a-și scoate pumnul și de a smulge copilul acum, punând capăt belelelor înainte să înceapă. Nu ar fi putut-o opri. Locuitorii ținuturilor verzi erau redutabili, însă nu se puteau măsura cu fiii ei și cu doi maeștri *Damaji sharusahk*.

Inspiră și își găsi centrul. Inevera ar fi vrut să-și azvârle furia și teama asupra femeii, însă nu era vina Leeshei Paper că bărbații erau asemenea proști fuduli. Fără îndoială că încercase să-l convingă pe Par'chin să nu arunce provocarea, exact cum încercase și Inevera să îl convingă pe Ahmann să nu o accepte.

Poate că lupta fusese inevitabilă. Poate că Ala nu putea îndura doi Izbăvitori. Dar acum nu mai exista niciunul și asta era mult mai rău.

Fără Ahmann, alianța Krasiană avea să se destrame, iar *Damaji* să devină niște căpetenii certărețe. Aveau să îi ucidă pe fiii *dama* ai lui Ahmann, apoi să se întoarcă unul împotriva celuilalt; și spre abis cu *Sharak Ka*.

Inevera îl privi pe Damaji Aleverak din tribul Majah, care se dovedise cel mai dificil obstacol în calea ascensiunii lui Ahmann, dar și unul dintre cei mai valoroși sfetnici ai săi. Loialitatea sa față de Shar'Dama Ka era indubitabilă, însă asta nu avea să-l împiedice să-l ucidă pe Maji, fiul Majah al lui Ahmann, pentru a nu-i submina autoritatea propriului său fiu, Aleveran.

Un moștenitor ar fi putut încă uni triburile, dar cine? Niciunul dintre fiii săi nu era pregătit, îi spuneau zarurile, însă ei nu aveau să creadă la fel și nici să renunțe la puterea provizorie, dacă puneau mâna pe ea. Jayan și Asume fuseseră rivali dintotdeauna, iar aliații puternici aveau să se îndrepte spre ei cu zecile. Dacă *Damaji* nu îi distrugneau poporul, fiii ei aveau să o facă.

Inevera se mișca, fără cuvinte, în cercul în care cei doi bărbați care se visaseră Izbăvitori se luptaseră cu câteva clipe înainte. Pământul era îmbibat cu sângele lor, iar ea îngenunche, apăsându-și mâinile în el, înmuindu-le în el, împreună cu zarurile. Apoi le scutură. Krasianii formară un cerc în jurul ei, ținându-i pe verdeni la distanță.

Zarurile Ineverei erau cioplite din oasele unui prinț al demonilor și îmbrăcate în electrum. Alcătuiau cel mai puternic set pe care îl avusese orice *dama'ting*, încă de pe vremea celei dintâi Damajah. Pulsau de putere, strălucind în beznă. Le aruncă, iar glifele scânteiară, oprind zarurile în felul acela nefiresc, formând un model de simboluri pe care ea să le poată citi. Pentru cei mai mulți nu avea sens. Chiar și *dama'ting* se certau pe seama interpretării unei aruncări, însă Inevera le citea la fel de ușor precum cuvintele de pe un pergament. O călăuziseră prin decenii de tumult și revolte, însă deseori se întâmpla să ofere un răspuns vag, care nu-i aducea prea mare ușurare.

— *Nu există învingător...*

Ce însemna asta? Căderea îi ucisese pe amândoi? Lupta continua acolo jos? O mie de întrebări fierbeau înăuntrul ei, și ea aruncă iar, însă modelul rămase neschimbat, așa cum știa că se va întâmpla.

— Ei bine? întrebă târfa de la miazănoapte. Ce zic?

Inevera își înghiți o replică aspră, știind că următoarele sale cuvinte erau esențiale. Într-un final, decise că adevărul sau, mai bine zis, mare parte din el era un răspuns la fel de bun ca oricare pentru a ține la distanță mintalilor ambițioși din jurul ei.

— Nu există un învingător, spuse ea. Lupta continuă acolo jos și numai Everam știe cum se va sfârși. Trebuie să îi găsim, și încă repede.

Coborârea dură ore întregi. Întunericul nu îi încetini, fiindcă toți cei din grupul de elită puteau vedea prin magie, însă demonii pietrei și ai prundului băntuiau acum poteca, contopindu-se perfect cu coasta stâncoasă. Demonii vântului strigau din văzduh, dând târcoale.

Roger își luă scripca și-i stoarse de pe strune acordurile de jale ale *Cântecului Asfințirii*, ținându-i pe *alagai* la distanță. Amanvah își ridică glasul să îl acompanieze, iar muzica lor, întărită de magia *hora*, umplu noaptea. Chiar și sub bătaia vântului deznădejdiei, care amenința să încline palmierul centrului ei, frângându-l. Inevera se simțea mândră de priceperea fiicei sale.

Protejați de magia stranie a fiului lui Jessum erau apărați de *alagai*, însă înaintau foarte încet. Inevera simțea că o furnică degetele să-și scoată bagheta de electrum de la cingătoare, în timp ce alerga să își regăsească soțul, dar nu dorea să dezvăluie această putere celor de la miazănoapte. În plus, ar fi atras și mai mulți *alagai*. În schimb, fu nevoită să țină pasul măsurat, impus de Roger, în timp ce Ahmann și Parchin probabil că sângerau până la moarte în vreo văiuță uitată.

Își alungă acel gând. Ahmann era alesul din Everam. Trebuia să creadă că Shar'Dama Ka va săvârși un miracol, în vreme de restriște.

Era viu. Trebuia să fie.

Leesha călărea în tăcere și nici măcar Thamos nu îndrăzni să o tulbure. Contele o fi împărțit așternutul cu ea – și încă adesea –, însă nu îl iubea așa cum îl iubise pe Arlen... sau pe Ahmann. I se rupsesse inima să îi vadă luptând.

Păruse că Arlen avea toate avantajele când intrase în luptă, iar dacă ar fi trebuit să aleagă, nici n-ar fi dorit altceva. Dar sufletul tulburat al lui Arlen își găsisese un soi de pace în ultima vreme și ea sperase c-ar fi putut să-l supună pe Ahmann și să încheie lupta fără moarte.

Strigase când Ahmann îl străpunsese pe Arlen cu Sulița lui Kaji, poate singura armă din lume care îi putea face rău. Șansele se inversaseră atunci și, pentru prima dată, furia sa față de Ahmann amenințase să se transforme în ură.

Dar, când Arlen îi aruncase pe amândoi peste marginea stâncii, nevrând să piardă, stomacul i se contractase odată ce-l pierduse pe Ahmann din vedere. Pruncul din pântecul ei nu avea nici opt săptămâni, însă ar fi putut jura că lovise când tatăl lui căzuse în îmbrățișarea beznei.

Puterile lui Arlen crescuseră și mai mult în anul de când îl întâlnise. Uneori, i se părea că nu exista lucru pe care să nu-l poată face și chiar și Leesha se întreba dacă ar fi putut fi Izbăvitorul. Se putea dematerializa, ferindu-se de lovituri. Ahmann nu putea face asta.

Dar chiar și Arlen avea limite, iar Ahmann le pusese la încercare în moduri la care nu se așteptase nimeni. Leesha își amintea limpede căderea din urmă cu nici o săptămână, care-l lăsase pe Arlen frânt pe dalele din Văiuga Tăietorului de Lemne cu craniul crăpat ca un ou spart, lovit de masă.

Dacă Renna nu s-ar fi grăbit în urma lor! Femeia cunoștea planurile lui Arlen, și încă mai bine decât pretindea.

Făcură cale-ntoarsă cu mult înainte de a ajunge la poalele muntelui, evitând trecătoarea vegheată de iscoade din ambele armate. Poate că războiul era inevitabil, dar niciuna dintre părți nu își dorea să înceapă în seara aceea.

Cărările de munte șerpuiau și se bifurcau. Nu doar o dată Inevera trebui să-și întrebe zarurile ca să aleagă calea, ingenunchind să le arunce, în timp ce toți ceilalți așteptau cu nerăbdare. Leesha își dorea să știe ce vedea femeia în amestecătura aceea de simboluri, dar știa îndeajuns încât să nu se îndoiască de puterea prezicerilor.

Se apropiau zorii când găsiră primul semn de la Shanjat. Inevera iuți pasul, iar ceilalți o urmară, alergând pe cărare, în timp ce orizontul căpăta o nuanță de purpuriu.

Nu fuseseră zăriți de Observatorii de la poalele muntelui, însă gărzile de corp ale Ineverei, Ashia și Shanvah, se strecuraseră, nevăzute, în sus pe pantă, și li se alăturară în tăcere. Prințul verdean le privi, însă clătină din cap disprețuitor când văzu că erau femei.

În sfârșit, îi găsiră pe Renna și pe Shanjat. Cei doi se măsurau din priviri precaute, așteptând. Shanjat ajunse din doi pași lângă Inevera, lovindu-și pieptul și plecându-se.

— Aici se termină urma, Damajah.

Coborâra de pe cai și îl urmară pe războinic într-un loc nu foarte îndepărtat, unde se afla o groapă de un stat de om. Pământul și pietrele împrăștiate erau mărturiile unei izbituri puternice. Sângele împrășcase pământul, însă existau urme de pași, semne ale continuării luptei.

— Te-ai ținut de urmă? întrebă Inevera.

Shanjat încuviință.

— Dispare nu departe de aici. M-am gândit că ar fi mai bine să aștept alte porunci, înainte să mă avânt prea mult.

— Renna? întrebă Leesha.

Jiwah Ka a lui Par'chin se uita lung la craterul însângerat, cu ochi sticloși. Aura ei puternică era de necitit. Dădu din cap amorțită.

— Ne învârtim pe-aici de ore bune. Parcă le-ar fi crescut aripi.

— Poate au fost luați de un demon al vântului, sugeră Wonda.

Renna ridică din umeri.

— Crecă-i posibil, dar greu de crezut.

Inevera încuviință.

— Niciun demon nu mi-ar putea atinge soțul sacru, nici dacă ar vrea.

— Și sulița? întrebă Jayan.

Inevera îl privi cu tristețe. Nu o surprindea că primul ei născut era mai îngrijorat de arma sacră decât de propriul lui tată, însă tot o întristă. Asume, cel puțin, avu respectul de a păstra asemenea gânduri pentru sine.

Shanjat clătină din cap.

— Niciun semn de arma sacră, Sharum Ka.

— Sânge proaspăt, spuse Inevera, privind în zare.

Zorile se apropiau cu repeziciune, însă ar fi putut reuși o ultimă prezicere. Vări mâna în punga cu *hora* și apucă zarurile atât de strâns, încât muchiile îi pătrunseră dureros în palmă, apoi merse să ingenuncheze lângă crater.

În mod normal, n-ar fi îndrăznit să expună zarurile sensibile nici măcar la lumina de dinainte de a se crăpa de ziuă. Lumina solară directă ar fi distrus oasele de demon și chiar lumina indirectă putea provoca stricăciuni permanente. Dar electrumul în care le îmbrăcase le proteja chiar și de cel mai strălucitor soare. La fel ca în cazul Suliței lui Kaji, puterea lor scădea cu iuțeală la lumină, dar puteau fi reîncărcate la căderea nopții.

Mâna îi tremură când le atinse. Avu nevoie să respire câteva secunde, ca să-și găsească centrul, înainte să poată continua, atingând

sângele soțului ei pentru a doua oară în acea noapte și folosindu-l ca să-i vadă soarta.

— Preaslăvite Everam, Ziditor al tuturor lucrurilor, dă-mi de știre despre luptătorii Ahmann asu Hoshkamin am'Jadir am'Kaji și Arlen asu Jeph am'Bales am'Pârâul. Te implor să-mi dezvălui soarta de care au avut parte și pe cea care se va abate asupra-le.

Puterea pulsă în degetele sale și aruncă, apoi privi încrunțată modelul.

Când erau întrebate despre lucruri care se întâmplaseră zarurile vorbeau cu o siguranță rece, chiar dacă adesea încifrată. Dar viitorul se schimba mereu, iar nisipurile sale erau răvășite de fiecare alegere făcută. Zarurile ofereau răspunsuri, ca niște stâlpi indicatori în deșert, însă cu cât priveai mai departe, cu atât mai încurcate se arătau căile, până când te rătăceau printre dune.

Viitorul lui Ahmann fusese mereu plin de contradicții. Viitoruri în care purta pe umeri soarta omenirii și viitoruri în care murea acoperit de rușine. Moartea în gheare de *alagai* apărea cel mai adesea, dar întotdeauna erau și cuțite înfipte în spate, și sulite îndreptate spre inimă. Oameni care și-ar fi dat viața pentru el și oameni care așteptau să îl trădeze.

Multe dintre acele căi se închiseseră acum. Indiferent ce s-ar fi întâmplat, Ahmann nu urma să se întoarcă prea curând și, cel mai probabil, deloc. Gândul îi stârni o teamă care-o îngheță pe dinăuntru.

Ceilalți își țineau răsufarea, așteptându-i cuvintele, iar Inevera știa că soarta poporului său depinde de ei. Își aminti ce-i spusese zarurile, cu atâția ani în urmă:

— *...Izbăvitor nu te naști, ci devii...*

Dacă Ahmann nu se întorcea la ea, avea să-l ajute pe altul să devină Izbăvitor.

Privi nenumăratele osânde care-i așteptau iubitul și alese una dintre ele. Era singura soartă care i-ar fi permis să păstreze puterea până când putea fi găsit un moștenitor potrivit.

— Izbăvitorul a trecut acolo unde noi nu îl putem ajunge, spuse Inevera într-un târziu. Urmărește un demon pe calea spre abis.

— Așadar, Par'chin este un demon, zise Ashan.

Zarurile nu spusese asta, însă Inevera încuviință.

— Așa se pare.

Gared scuiță.

— Ai spus „Izbăvitorul“, nu „Shar'Dama Ka“.

Damaji se întoarse spre el, privind-l în felul în care un om privește o insectă: întrebându-se dacă merita efortul să o strivească.

— Sunt unul și același.

Fu rândul Wondei să scuipe.

— Pe Miez că nu sunt!

Jayan făcu un pas înainte, cu pumnul strâns parcă gata să o lovească, dar Renna Tanner se băgă între ei. Glifele de pe pielea ei fulgerară și chiar și primul născut impulsiv al Ineverei se gândi de două ori înainte să o provoace. N-ar fi arătat bine să fie învins de o femeie în fața acelorași oameni pe care trebuia să-i convingă să-i permită să dobândească tronul.

Jayan se întoarse spre mama lui.

— Și sulita? întrebă el.

— S-a pierdut, răspunse Inevera. Va fi regăsită când va fi voia lui Everam, și nu înainte.

— Deci... renunțăm pur și simplu? întrebă Asume. Îl lăsăm pe tata în voia sorții?

— Firește că nu.

Inevera se întoarse spre Shanjat.

— Găsește din nou urma și ține-te de ea! Urmărește fiecare fir de iarbă călcat și fiecare pietricică desprinsă! Nu te întoarce fără Izbăvitor sau fără vești demne de încredere despre soarta lui, chiar dacă îți ia o mie de ani.

— Da, Damajah.

Shanjat se bătu cu pumnul în piept.

Inevera se întoarse spre Shanvah.

— Du-te cu tatăl tău! Ascultă-l și protejează-l în timpul călătoriei. Țelul său este și țelul tău!

Tânăra făcu o plecăciune, în tăcere. Ashia o strânse de umăr, iar privirile li se întâlniră, apoi tatăl și fiica plecară.

Leesha se întoarse spre Wonda.

— Mergi și tu să arunci o privire, dar să te întorci într-o oră.

Wonda rânji, dovedind o încredere care o umplu pe Inevera de invidie.

— N-am de gând să-l caut până încărunțesc. Izbăvitorul vine și pleacă, dar se va întoarce, o să vezi.

O clipă mai târziu, plecă și ea.

— Mă duc și eu, spuse Renna, dar Leesha o prinse de braț.

Femeia se uită urât. Leesha îi dădu drumul repede, dar nu renunță.

— Rămâi o clipă, te rog.

Chiar și celor de la miazănoapte le este teamă de Par'chin și de femeia lui, observă Inevera, înregistrând informația în timp ce femeile merseră să discute între patru ochi.

— Ashan, haide cu mine, spuse ea, privind spre *Damaji*.

Se îndepărtară, iar ceilalți rămaseră pe loc, uluiți.

— Nu pot să cred că nu mai e, spuse Ashan, cu o voce cavernoasă.

El și Ahmann fuseseră ca frații timp de douăzeci de ani. Fuseseră primul *dama* care sprijinise urcușul lui Ahmann până ce fuseseră recunoscut drept Shar'Dama Ka și credea în divinitatea acestuia fără nicio îndoială.

— Mi se pare că visez, completă el.

Inevera nu irosi timpul cu o introducere.

— Trebuie să urci pe Tronul de Cranii ca Andrah. Ești singurul care poate să-l ia în stăpânire fără să stârnească un război și să îl păstreze până la întoarcerea soțului meu.

Ashan clătină din cap.

— Greșești dacă crezi asta, *Damajah*.

— A fost dorința lui Shar'Dama Ka, îi aminti Inevera. Ai jurat în fața lui și a mea.

— Asta dacă el ar fi căzut în bătălia de la Asfințire, în văzul tuturor, zise Ashan. Nu ucis de un verdean, pe o creastă de munte pustie. Tronul ar trebui să îi revină lui Jayan sau lui Asome.

— Ți-a spus doar că fiii lui nu sunt pregătiți pentru o asemenea povară, zise Inevera. Crezi că s-a schimbat ceva în ultimele două săptămâni? Fiii mei sunt vicleni, însă nu și înțelepți. Zarurile au prevestit că vor distruge Mărinimia lui Everam râvnind la tron, iar, dacă unul dintre ei ar urca pe treptele însângerate și s-ar așeza în el, nu s-ar ridica la întoarcerea tatălui său.

— Dacă se va întoarce, remarcă Ashan.

— Se va întoarce, spuse Inevera. Probabil cu tot Miezul pe urmele lui. Când se va întoarce, va avea nevoie ca toate oștile Alei să răspundă

chemării lui și nu va avea nici timpul, nici dorința de a-și ucide fiul, ca să recâștige controlul.

— Nu îmi place, spuse Ashan. Nu mi-am dorit niciodată putere.

— Este *inevera*, îi spuse ea. Ce îți place ție n-are importanță, iar moartea ta dinaintea lui Everam este motivul pentru care trebuie să fii tu.

— Grăbește-te! spuse Renna, când Leesha o trase deoparte. Am pierdut deja destul timp stând după voi. Arlen e acolo, undeva, și trebuie să-l găesc!

— Scârnă de demon! se răsti Leesha. Renna Bales, oricât de puțin te-aș cunoaște, știu că n-ai fi rămas cu mine nici zece secunde, dacă soțul tău ar fi dispărut cu adevărat. Tu și Arlen ați plănuit toate astea. Unde s-a dus și ce a făcut cu Ahmann?

— Mă faci mincinoasă? mârâi Renna.

Sprâncenele i se ridicară și își încleștă pumnii.

Dintr-un motiv sau altul, văzându-i reacția, Leesha crezu și mai mult că avea dreptate. Se îndoia că femeia ar fi lovit-o, însă avea niște praf care orbește și era pregătită să-l folosească.

— Te rog, spuse ea, păstrându-și calmul. Dacă știi ceva, spune-mi. Jur pe Ziditor că poți avea încredere în mine!

Renna păru să se liniștească, descleștându-și pumnii, însă ridică palmele.

— Caută-mă în buzunare și nu vei găsi răspuns.

— Renna, zise Leesha, străduindu-se să-și păstreze calmul. Știu că am început prost. Nu ai niciun motiv să mă placi, dar nu e un joc. Riști viața tuturor dacă ții secrete.

Renna hohoti, ca un lătrat.

— Râde ciob de oală spartă!

O împinse pe Leesha, suficient cât să o arunce înapoi un pas.

— Ești cea care poartă odrasla demonului deșertului în pântec. Crezi că asta nu riscă vieți?

Leesha simți că i se scurge sângele din obraji, însă continuă atacul, ca tăcerea ei să nu confirme bănuiala. Își coborî glasul până la o șoaptă aspră.

— Cine ți-a spus prostia asta?

— Chiar tu, spuse Renna. Pot auzi un fluture bătând din aripi peste un lan de porumb. La fel și Arlen. Am auzit amândoi ce i-ai zis lui Jardir. Îi porți copilul și l-ai amăgit pe conte ca să creadă că-i al lui.

Era adevărat: o urzeală ridicolă a mamei sale, pe care Leesha o adusese la îndeplinire. Era îndoielnic că înșelăciunea avea să dureze dincolo de nașterea copilului, însă mai rămâneau șapte luni să se pregătească (sau să fugă și să se ascundă), înainte ca krasianii să vrea să-i ia copilul.

— Încă un motiv să aflu ce s-a petrecut cu Ahmann, spuse Leesha, detestând tonul rugător care îi cuprinsese glasul.

— N-am idee, zise Renna. Pierdem timpul pe care-ar trebui să-l petrecem căutând.

Leesha încuviință, recunoscându-se învinsă.

— Te rog să nu îi spui lui Thamos, continuă ea. Îi voi zice când va veni vremea, promit! Dar nu acum, când jumătate din armata krasiană e la câțiva kilometri distanță.

Renna pufni.

— Nu-s proastă! Cum de-a rămas grea o Culegătoare ca tine? Până și o Tanner toantă știe să se ferească.

Leesha lăsă ochii în pământ, neputând să-i susțină privirea.

— M-am întrebat același lucru, spuse ridicând din umeri. Istoria e plină de oameni ai căror părinți ar fi trebuit să știe ce e de făcut.

— N-am întrebat de istorie. Am întrebat cum de cea mai deșteaptă femeie din Văiuga are așchii în loc de creier. Nu ți-a zis nimeni cum se fac copiii?

Leesha își dezveli dinții. Femeia știa ce spune, însă nu avea niciun drept să judece.

— Dacă nu-mi împărtășești secretele tale, n-am niciun motiv să ți le dezvălui pe ale mele. Arată cu mâna spre vale. Haide! Prefă-te că-l cauți pe Arlen până pierim din vedere, apoi du-te și-l întâlnește. Nu te opresc.

Renna zâmbi.

— De parcă ai putea.

Și dusă fu.

De ce i-am permis să mă rănească? se întrebă Leesha, însă degetele îi alunecară spre pântec și știu de ce.

Fiindcă avusese dreptate.

Leesha se îmbătase cu couzi prima dată când îl sărutase pe Ahmann. Nu plănuise ce e de făcut după-amiază, însă nu i se împotrivi; se lăsase posedată. Presupusese, prosteste, că nu avea să se slobozească înăuntrul ei înainte de căsătorie, însă pentru krasiani irosirea seminței bărbatului era un păcat. Îl simțise mărin ritmul, începând să geamă, și ar fi putut să se desprindă. Dar o parte din ea își dorise asta: să simtă un bărbat pulsând și zbatându-se în ea, și ducă-se Miezului riscurile. Fusese o încântare care o purtase spre propria culme.

Voise să prepare o fiertură de rodiu în seara aceea, dar se trezise răpită de iscoadele Ineverei, sfârșindu-și noaptea printr-o luptă cu un demon al minții, alături de Damajah. Leesha luase o doză dublă în ziua următoare și de fiecare dată când se mai culcaseră împreună de atunci, însă, așa cum spunea cea care-i fusese mentor, Bruna, uneori un copil găsea o cale, indiferent ce făceau.

Inevera îl privi pe Thamos, prințul verdean, care stătea în fața lui Ashan. Era un bărbat înalt și musculos, căruia nu îi lipsea însă grația. Avea mișcări de războinic.

— Presupun că vrei să scoțoacească oamenii tăi toată valea spuse el. Ashan încuviință.

— Și tu, s-o faci ai tăi.

Thamos îi răspunse cu un semn din cap.

— Fiecare câte o sută de oameni?

— Cinci sute, răspunse Ashan, cu însemnele armistițiului *Domin Sharum* asupra lor.

Inevera văzu fălcile prințului încleștându-se. Cinci sute de oameni nu însemnau nimic pentru krasiani – erau o fracțiune infimă din armata Izbăvitorului. Însă erau mai mulți decât își putea permite Thamos să trimită.

Totuși nu avu de ales decât să încuviințeze. Ceea ce și făcu.

— De unde voi ști că războinicii tăi vor păstra pacea? Ultimul lucru de care avem nevoie este ca valea să se transforme într-un câmp de luptă.

— Războinicii mei își vor ține vălurile ridicate chiar și ziua, răspunse Ashan. Nu vor îndrăzni să nu se supună. Pentru oamenii tăi îmi fac griji. Nu mi-ar plăcea să îi văd răniți din cauza unei neînțelegeri.

Prințul își dezveli dinții.

— Cred că se vor răni îndeajuns umblând așa. Cum poate ascunderea fețelor să garanteze pacea? Un bărbat cu chipul acoperit nu se teme de urmări.

Ashan clătină din cap.

— Mare minune că voi, sălbaticii, ați supraviețuit atâta vreme pe timp de noapte! Bărbații își amintesc fețele celor care i-au nedreptățit, iar asemenea ranchiune sunt greu de uitat. Purtăm văluri noaptea ca toți să poată lupta ca frații, uitându-și răzbunările personale. Dacă oamenii tăi își acoperă fețele, nu va mai fi vărsare de sânge în valea asta blestemată de Everam.

— Fie! spuse prințul. S-a făcut.

Se înclină scurt, arătând un respect minim față de un bărbat care era de zece ori mai bun decât el, și se întoarse, îndepărtându-se cu pași mari. Ceilalți verdeni îl urmau.

— Cei de la mieznoapte vor plăti pentru lipsa lor de respect, spuse Jayan.

— Poate, răspunse Inevera, însă nu azi. Trebuie să ne întoarcem la Mărinimia lui Everam, și încă repede.

VÂNĂTOAREA

333 D.Î., TOAMNA

Jardir se trezi la asfințit, cu mintea încetoșată. Zăcea pe un pat ca acelea din mieznoapte, cu o singură pernă imensă în locul multora mai mici. Așternutul era aspru, cu totul alfel decât mătasea cu care se obișnuise. Camera era rotundă, cu ferestre din sticlă acoperite cu glife de jur împrejur. Un soi de turn. Pământul nelocuit se întindea spre amurg, și nu îl recunosc.

Unde în Ala mă aflu?

Durerea îl străbătu când se mișcă, însă durerea îi era tovarăș vechi, când îmbrățișat, când uitat. Se ridică în șezut, cu picioarele rigide hârșâind când se atinseră. Dădu pătura laoparte. De la coapsă la gleznă era acoperit de ghips. Degetele de la picioare, umflate în nuanțe de roșu, mov și gălbui, se ițeau la capete, aproape, însă imposibil de atins. Încercă să le îndoaie, ignorând durerea, și fu mulțumit de recompensa unei scurte tresăriri.

Își aminti de brațul rupt pe când era copil și la neajutorarea din săptămânile scurse până la vindecare.

Se întinse imediat spre noptieră după coroană. Chiar și pe timp de zi exista suficientă magie în ea pentru a vindeca niște oase rupte, mai ales dacă fuseseră deja repuse la loc.

Nu întâlnește decât aerul. Jardir se întoarse și se uită lung, înainte să își dea seama ce se petrece. Trecuseră ani de când nu-și mai îngăduise să se aplece la mai mult de o lungime de braț distanță față de coroană și sulită, însă acum lipseau amândouă.

Amintirile îi reveniră deodată. Lupta din vârful muntelui cu Par'chin. Felul în care fiul lui Jeph se transformase într-un nor de fum când îl lovise Jardir, numai ca să redevină solid o clipă mai târziu, apucând sulița cu o forță neomenească și răsucind-o ca să i-o smulgă din strânsoare.

Apoi Par'chin se întorsese și o aruncase de pe stâncă, de parcă ar fi fost doar o coajă roasă de pepene.

Jardir își linse buzele crăpate. Gura îi era uscată și vezica plină, însă ambele necesități fuseseră anticipate. Apa de lângă pat era dulce și, cu un oarecare efort, reuși să folosească oala de noapte pe care degetele sale o găsiră pe podea, chiar sub pat.

Pieptul îi era bandajat strâns, iar coastele i se loveau unele de celelalte când se mișca. Peste bandaje, fusese îmbrăcat într-un halat subțire, de culoare cafenie. Poate că asta era pentru Par'chin o glumă bună.

Nu exista o ușă, ci doar o scară care ducea spre cameră. Ținând cont de starea lui, era la fel de bună ca gratiile dintr-o închisoare. Nu erau alte ieșiri și nici treptele nu urcau mai sus. Se afla în vârful turnului. Camera era mobilată sărăcăcios. O măsuță lângă pat. Un singur scaun.

Pe scară se auzi un zgomot. Jardir îngheță, ascultând. O fi fost lipsit de coroana și de sulița lui, însă anii în care absorbise magie prin ele îi refăcuseră trupul, aducându-l atât de aproape de imaginea lui Everam pe cât era posibil pentru un muritor. Avea văz de șoim, miros de lup și auz de liliac.

— Ești sigur că te descurci cu el? spuse Prima Soție a lui Par'chin. Am crezut că te ucide pe stânca aia.

— Nicio grijă, Ren, zise Par'chin. Nu îmi poate face rău fără suliță.

— Ba da, pe timp de zi, răspunse Renna.

— Nu cu ambele picioare rupte. Mă descurc, Ren. Sincer.

Rămâne de văzut, Par'chin.

Se auzi un plescăit de buze când fiul lui Jeph scăpă de protestele femeii cu un sărut.

— Am nevoie de tine în Văiuga, să îți lucrurile sub control. Acum, înainte să devină bănuitori.

— Leesha Paper e deja bănuitoare, zise Renna. Și n-a ghicit rău până acum.

— Nu contează, cât rămân doar presupuneri, spuse Par'chin. Tu fă mai departe pe neștiutoarea, indiferent ce spune sau ce face.

— Da, nu-i deloc greu. Îmi place să-i fac în ciudă.

— Nu pierde prea mult timp cu asta, o sfătui Par'chin. Trebuie să aperi Văiuga, dar fără să atragi atenția asupra ta. Încurajează-i pe oameni, dar lasă-i să ducă ei greul. Când pot, ajung și eu, însă doar să te văd. Nimeni altcineva nu trebuie să știe că trăiesc.

— Nu-mi place, spuse Renna. Soțul și soția nu ar trebui să fie despărțiți.

Par'chin oftă.

— Nici mie nu-mi place, Ren. Dar am jucat totul pe o singură carte și nu-mi permit să pierd. Ne vedem curând.

— Da, spuse Renna. Te iubesc, Arlen Bales.

— Te iubesc, Renna Bales, răspunse Par'chin.

Se sărutară iar și Jardir auzi pași repezi când ea coborî scările turnului. Par'chin, în schimb, începu să urce.

O clipă, Jardir se gândi să se prefacă adormit. Poate c-ar fi putut afla ceva sau ar fi putut miza pe surpriză.

Clătină din cap. Sunt Shar'Dama Ka. E prea josnic pentru mine să mă ascund. Îi voi întâlni privirea lui Par'chin și voi vedea ce a rămas din omul pe care-l cunoșteam.

Se ridică în capul oaselor, îmbrățișând durerea din picioare. Când intră Par'chin, avea chipul senin. Par'chin purta haine obișnuite, la fel ca atunci când se întâlniseră pentru prima dată: o cămașă de bumbac alb, șters, și niște pantaloni ponosiți, din dril. Peste piept avea aruncată cureaua unei traiste din piele, ca de mesager. Era desculț, iar mânecile cămășilor și marginile pantalonilor erau suflecate, arătând glifele tatuate pe piele. Părul lui de culoarea nisipului fusese ras, iar fața pe care și-o amintea Jardir era de nerecunoscut sub toate tatuajele.

Chiar și fără coroană, Jardir simțea puterea acelor simboluri, însă aceasta venea cu un cost. Par'chin arăta mai degrabă ca o pagină dintr-unul dintre manuscrisele sacre despre glife, decât ca un bărbat.

— Ce ți-ai făcut tu ție, prietene?

Nu voise să rostească vorbele cu voce tare, însă ceva îl îmboldise.

— Ai tupeu să mă numești astfel după toate cele de care-ai fost în stare, răspunse Par'chin. Nu mi-am făcut eu asta, ci tu.

— Eu? întrebă Jardir. Eu am luat cerneală și ți-am profanat trupul cu ea?

Par'chin clătină din cap.

— M-ai lăsat să mor în deșert, fără arme și fără niciun ajutor, și știi că mai degrabă mi-aș fi pus singur capăt zilelor decât să rămân la chemul *alagai*-ilor să pună laba pe mine. Trupul meu a fost singurul lucru pe care mi l-ai lăsat pentru glife.

Cu acele cuvinte, toate întrebările lui Jardir despre supraviețuirea lui Par'chin primiră răspuns. Cu ochii minții, își văzu prietenul singur în deșert, însetat și însângerat, luptându-se cu *alagai*-ii cu mâinile goale.

Era o imagine glorioasă.

Evejah interzicea tatuarea pielii, însă mai interzicea multe alte lucruri pe care Jardir le îngăduise, de dragul Sharak Ka. Voia să-l condamne pe Par'chin, însă gâtul i se strânse când își dădu seama că omul spunea adevărul.

Jardir se cutremură, când îndoiala îi înfioră centrul. Lucrurile se întâmplau doar după voia lui Everam. Fusesse *inevera* ca Par'chin să trăiască și să îl reintâlnească. Zarurile spusese că oricare dintre ei *ar fi putut fi* Izbăvitor. Jardir își petrecuse viața luptând să devină demn de acel titlu. Era mândru de înfăptuirile sale, însă nu putea nega că *ajin'pal*-ul său, străinul curajos, ar fi putut avea mai multă onoare în ochii Ziditorului.

— Te joci cu ritualuri pe care nu le înțelegi, Par'chin, spuse. *Domin Sharum* este pe viață și pe moarte, iar victoria a fost a ta. De ce n-ai acceptat-o și nu ți-ai luat locul în fruntea Primului Război?

Par'chin oftă.

— Moartea ta nu înseamnă victorie, Ahmann.

— Atunci, recunoști că eu sunt Izbăvitorul? întrebă Jardir. Dacă așa este, atunci înapoiază-mi sulița și coroana, pleacă-ți capul și să încheiem. Toate vor fi uitate și vom putea înfrunta abisul lui Nie unul lângă celălalt, din nou.

Par'chin pufni. Își puse traista pe masă și vârî mâna înăuntru. Coroana lui Kaji strălucea până și în întunericul tot mai gros, iar cele nouă nestemate scânteiau. Jardir nu se putu împiedica să nu o râvnească. Dacă ar fi avut picioare pe care să se poată sprijini, ar fi sărit după ea.

— Coroana e chiar aici.

Par'chin roti diadema cu vârfuri ascuțite pe un deget, ca pe o jucărie de copil.

— Dar sulița nu îți aparține, cel puțin până nu mă hotărâsc să ți-o dau. Am ascuns-o unde nu o poți găsi, chiar și cu picioarele întregi.

— Cele două obiecte sacre trebuie să fie împreună, zise Jardir.

Par'chin oftă iar.

— Nimic nu e sacru, Ahmann. Ți-am mai spus o dată că Paradisul e o minciună. M-ai amenințat cu moartea din pricina acelor cuvinte, însă asta nu le face mai puțin adevărate.

Jardir deschise gura să răspundă și cuvinte mânioase i se formară pe buze, însă Par'chin îl întrerupse, prinzând coroana într-o strânsoare puternică și ridicând-o. Glifele de pe pielea lui se luminau într-o străfulgerare, iar cele de pe coroană începură să strălucească.

— Asta, spuse Par'chin despre coroană, este o bandă subțire făcută din craniu de demon al minții și din nouă coarne, îmbrăcate într-un aliaj de aur și argint, glifat și cu puterea concentrată de pietre prețioase. Este o capodoperă a artei glifelor și nimic mai mult.

Zâmbi.

— Cam așa cum era și cercelul tău, adăugă apoi.

Jardir tresări, ridicând mâna să își atingă lobul acum gol.

— Vrei să îmi răpești nu doar tronul, ci și Prima Soție?

Par'chin râse. Un sunet vibrând de sinceritate, pe care Jardir nu îl mai auzise de ani buni și de care nu putea nega că îi fusese dor.

— Nu sunt sigur care dintre ele ar fi o povară mai mare, spuse Par'chin. Nu le doresc. Am o soție, iar printre oamenii mei una este de ajuns.

Jardir își simți buzele întinse de un zâmbet și îl lăsă să se vadă.

— O *Jawah Ka* plină de merite este un sprijin, nu doar o povară, Par'chin. Ne provoacă să fim bărbați mai buni, iar asta este adevărata luptă.

Par'chin încuviință.

— Adevărat.

— Atunci, de ce mi-ai furat cercelul? întrebă Jardir.

— Îl păstrez, câtă vreme te afli sub acoperișul meu, spuse Par'chin. Nu te pot lăsa să chemi ajutoare.

— Ce? spuse Jardir.

Par'chin îl privi pieziș, iar Jardir îl simți uitându-i-se în suflet așa cum îi stătea și lui însuși în putere când stăpânea privirea-coroanei. Cum reușea verdeanul fără coroană pe cap?